

FARKAS ÁRPÁD

Vándor

Bizony majd egyszer én is elmegyek,
vénen talán, ha szívinfarktus, rák,
a kegyes májcirrózis s egyéb nyavalyák
nem jönnek értem – csak e lengeteg,
léptem vigyázó hársfarengeteg.

Mezítláb mennék – óvna is nagyon:
talpégető az út e századvégen át;
nyítt bakancsom vállamon átdobom,
megrághatják botom az útszéli kutyák,
a könnyű félszeknek is ott a horgasín,
s árnyékként elkísérnek ellenségeim.

Voltam, ki voltam: végekről való
konok és büszke fajta, aki verebet
s kőszáli sast tenyéréből etetett,
aki bátran gázolt a Semmibe,
bár bakancsában dobogott szíve.

A lábbelit, azt persze vinni kell;
bár nem megyünk messzire – csak kikel
belőle s hazaszáll egy seregélycsapat,
míg kapcám szárítom a hold alatt.

De hitemet s háznépem nem hagyom:
egy bakancs-szegnyi csóré csillagon
tüzet rakok, s felhunyorognak, ím,
fényére az én ivadékaim.

História

Vándalok vandálva,
longobárdok bárdva,
karantánok karantálva,
kazárok lekazárva,
gallok gallva,
kabarok habarva,
svévek véve,
csúdok csúdva,
szkíták szítva,
avarok avarba,
kvádok vádva,
trákok rákva,
dákok dákva,
hunok húnva,
kunok unva,
besenyők nyőve,
úzok elúzva,
vótok ótva,
mind élünk:
ÍM!